

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **M. Š.**, narozen x,
bytem x,
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem,
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2019, č. j. KUUK/28921/2019/DS,
JID: 37547/2019/KUUK,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2019, č. j. KUUK/28921/2019/DS, JID: 37547/2019/KUUK, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Děčín (dále jen „magistrát“) ze dne 20. 4. 2018, č. j. MDC/41728/2018. Tímto rozhodnutím magistrát shledal žalobce vinným ze spáchání

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) spočívajícího v tom, že dne 21. 9. 2017 v 16:49 hodin na silnici č. 2/262 v obci Františkov nad Ploučnicí při řízení osobního motorového vozidla tovární značky Citroën, registrační značky x, ve směru jízdy na Benešov nad Ploučnicí v rozporu s § 18 odst. 4 téhož zákona překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h, kdy mu byla naměřena rychlost jízdy 77 km/h, po odečtení průměrné odchylky rychloměru tedy 74 km/h. Za toto jednání uložil magistrát žalobci podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu pokutu 2 500 Kč a dále mu podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) stanovil povinnost nahradit náklady správního řízení 1 000 Kč. Žalobce současně v žalobě navrhl, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí magistrátu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že v odvolacím řízení vznesl námitku podjatosti proti všem zaměstnancům správních orgánů obou stupňů včetně starosty a hejtmána, jelikož se od svého zmocněnce dozvěděl, že úředníci rozhodující o přestupcích jsou finančně a jinak motivováni k tomu, aby rozhodovali v neprospěch obviněných. K prokázání tohoto tvrzení navrhl provést srovnání rozhodovací praxe jednotlivých úředníků s jejich odměnami za posledních dvanáct měsíců. Pochybnosti podle žalobce zakládají informace uvedené na www.30kmh.cz a skutečnost, že žádný úřad dosud nebyl ochoten předložit důkazy o tom, že takový systém odměňování neexistuje, přičemž pokud by úřady neměly co skrývat, takové důkazy by předložily. Žalobce současně poukázal na to, že podobný systém odměňování přiznala finanční správa.
3. Podle žalobce nebyla námitka podjatosti vyřízena způsobem, který předvídá zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tedy usnesením, ale žalovaný se s danou námitkou vypořádal až v napadeném rozhodnutí. Žalobce podotkl, že o námitce podjatosti rozhodovala osoba, proti níž námitka rovněž směřovala. Podle žalobce měl o namítané podjatosti rozhodovat nadřízený orgán žalovaného, tedy Ministerstvo dopravy. K tomu žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 281/2016 a 7 As 158/2014.
4. Žalobce popřel obstrukční charakter předmětné námítky, neboť mu nešlo o zdržení řízení, ke kterému by při racionálním postupu správních orgánů ani nedošlo. Poznamenal, že obdobná námitka byla vznesena i v jiných případech, avšak správní orgány nebyly ochotny provést navrhované dokazování, z čehož žalobce dovodil, že něco skrývají. Podle žalobce by dokazování k této námitce proběhlo pouze jednou a jeho výsledky by mohly být využívány v ostatních řízeních. Neochotu žalovaného předložit konkrétní důkazy interpretoval žalobce jako potvrzení faktu, že své úředníky odměňuje podle toho, jak rozhodují. Dodal, že žalovaný to ani nepopřel. Žalobce nesouhlasil s tím, že by předmětná námitka podjatosti byla nepřezkoumatelná či nedoložená, neboť navrhoval zcela způsobilé dokazování. Pokud měl žalovaný dojem, že námitka podjatosti nesměřovala proti konkrétním osobám, měl žalobce vyzvat k opravě podání v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu. Žalobce však trval na tom, že námitku nebylo třeba konkretizovat, neboť

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

šlo o námitku systémové povahy. Žalovaný se podle žalobce nijak nevyjádřil ani k argumentaci zdůvodňující podjatost starosty a hejtmana a k nutnosti, aby námitku přezkoumal nadřízený orgán.

5. Podle žalobce není správná ani úvaha žalovaného o opožděnosti námitky podjatosti, neboť žalovaný neprokázal, kdy se žalobce dozvěděl o skutečnostech nasvědčujících namítanému systému odměňování. Žalobce tvrdil, že se o nich dozvěděl v den podání dotčené námitky, a dodal, že podle § 40 odst. 2 správního řádu se včasnost úkonu předpokládá. V nevypořádání argumentace obsažené v předmětné námitce a důkazních návrhů spatřoval žalobce nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a opomenutý důkaz.
6. Žalobce měl za to, že místo přestupku nebylo dostatečně přesně konkretizováno, jelikož bylo vymezeno toliko názvem obce, která je dlouhá zhruba 3 km. Jednotlivé části této obce se podle žalobce značně liší, některé úseky nejsou obcí ve smyslu § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu, jelikož se nejedná o zastavěné území obce označené příslušnými značkami, a proto zde neplatí rychlostní limit 50 km/h. V důsledku nedostatečného vymezení místa spáchání přestupku podle žalobce není zřejmé, zda k překročení rychlosti došlo v zastavěné, či nezastavěné části obce. Žalobce trval na tom, že k překročení rychlosti nedošlo v zastavěné části obce, tedy na úseku, kde platil rychlostní limit 50 km/h. Doplnil, že spodní hranice skutkové podstaty přestupku byla překročena jen o 4 km/h.
7. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů a opomenutý důkaz spatřoval žalobce v tom, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou zpochybňující tvrzení, že při jakékoli vadě měření ke změření rychlosti rychloměrem vůbec nedojde. Podotkl, že v řízení o přestupku doložil vyjádření Českého metrologického institutu, podle kterého pokud není záměrný kříž laserového rychloměru zcela na měřeném vozidle, je takové měření neplatné. Následně však Český metrologický institut vydal další vyjádření, ve kterém svůj předchozí závěr popřel, a proto žalobce označil tvrzení Českého metrologického institutu za nevěrohodná a navrhoval provést jako důkaz znalecký posudek a vyšetřovací pokus. Podle žalobce bylo měření rychlosti zkresleno efektem skluzu (tzv. slip effect), který nastal s ohledem na skutečnost, že měření rychlosti bylo provedeno na větší než doporučenou vzdálenost, ručně a v zatáčce. Žalobce podotkl, že při druhém měření rychlosti provedeném pět sekund po prvním mu byla naměřena rychlost 53 km/h, přičemž žalobce neměl důvod snižovat svou rychlost po výjezdu ze zatáčky, neboť policisté byli velmi dobře schováni, takže nešli vidět. Uvedl, že k efektu skluzu nebo k jiné vadě měření může dojít i přes to, že měření prováděl proškolený policista ověřeným rychloměrem. Uzavřel, že nebyla odstraněna pochybnost o měření rychlosti a nebylo mu umožněno prokázat, že měření bylo provedeno vadně.
8. Podle žalobce jej magistrát zkrátil na jeho procesních právech, když nevyhověl jeho důkaznímu návrhu na provedení výsledku policistů za účelem zjištění, zda měření rychlosti prováděla třetí osoba v oranžové vestě, a spokojil se toliko s písemným vyjádřením Policie České republiky. Žalovaný pak tuto situaci nesprávně právně posoudil. Na podporu svého tvrzení žalobce poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 100/2009 a 7 As 31/2010. Podotkl, že vyjádření Policie České republiky je pouze úředním záznamem, kterým magistrát obešel návrh žalobce na výslech svědků, s nímž se nijak nevypořádal. Pominutím tohoto důkazního návrhu bylo podle žalobce porušeno jeho ústavní právo podle čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy (patrně myšlena Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, pozn. soudu). Žalobce dodal, že žalovaný nereagoval na jeho námitku, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

že opakovanost námitky měření neoprávněnou osobou není obstrukcí, ale důkazem toho, že tento postup je častý. Poznamenal, že pravděpodobně měření prováděl subjekt z Ministerstva vnitra nebo ze společnosti, která rychloměr prodala.

9. Žalobce konstatoval, že rozhodnutí magistrátu zaslané do datové schránky podepsala uznávaným elektronickým podpisem M. Š., nikoli oprávněná úřední osoba Ing. B. J. (myšlen patrně Ing. J. B., pozn. soudu), případně jeho vedoucí JUDr. O. T. S odkazem na § 69 odst. 4 správního řádu žalobce uzavřel, že prvostupňové rozhodnutí podepsala neoprávněná osoba.
10. Nad rámec žalobních tvrzení žalobce uvedl, že nesouhlasí se zveřejňováním osobních údajů svých a svého právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že se námitkou podjatosti všech zaměstnanců obou správních orgánů zabýval v napadeném rozhodnutí, přičemž vycházel z pokynů nadřízeného orgánu. Podotkl, že žalobce se touto námitkou pouze snažil znesnadnit řízení, zahltit správní orgány a dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek. Konstatoval, že předmětná námitka nebyla dostatečně individualizovaná a konkrétní. K namítanému nedostatečně vymezenému místu spáchání přestupku žalovaný připomněl, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo v obci mezi značkami určujícími počátek a konec obce, přičemž místo lze v řízení před soudem přesně identifikovat pomocí souřadnic GPS uvedených na výstupu z rychloměru. Použitý rychloměr měl podle žalovaného platné ověření podle ověřovacího listu, přičemž stěžejní není odborné vyjádření Českého metrologického institutu, ale výstup z rychloměru (fotodokumentace) a záznam založený ve spisu. V daném případě byl proveden i důkaz návodem k obsluze rychloměru, magistrát si vyžádal odborné vyjádření Českého metrologického institutu, výrobce rychloměru a Policie České republiky; podkladů pro rozhodnutí byl tedy dostatek. K tvrzenému měření rychlosti neoprávněnou osobou žalovaný sdělil, že uvěřil tvrzením Policie České republiky, nikoli žalobce, jelikož ten měl na rozdíl od Policie České republiky na výsledku řízení evidentní zájem. Žalovaný vysvětlil, že navrhovaný důkaz výsledkem policistů neprovedl, jelikož jej považoval za nadbytečný s ohledem na prokázanou vinu žalobce. Podle žalovaného nebylo podstatné, že o důkazních návrzích nebylo rozhodnuto samostatným usnesením, ale až meritorním rozhodnutím, kde byly rozvedeny důvody, proč nebylo důkaznímu návrhu vyhověno. K namítanému elektronickému podpisu prvostupňového rozhodnutí neoprávněnou osobou žalovaný poznamenal, že není podstatné, kolik osob v jednotlivém řízení vystupuje, vždy to však musí být v souladu s vnitřními předpisy správního orgánu nebo pověřením vedoucího ve smyslu § 15 odst. 2 správního řádu. Magistrát provedl ve správním spisu záznam o tom, kdo je oprávněnou úřední osobou ve smyslu § 15 odst. 4 správního řádu. Oprávněnou úřední osobou ve věci byla i Ing. M. Š. M., která prvostupňové rozhodnutí elektronicky podepsala. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ústní jednání soudu

12. Žalobce a jeho právní zástupce se z jednání soudu konaného dne 21. 4. 2021 předem písemně omluvili.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

13. Pověřená pracovnice žalovaného při tomto jednání odkázala na písemné vyjádření k žalobě a zdůraznila, že u námitky podjatosti nebyla splněna podmínka bezodkladnosti, neboť o důvodu údajné podjatosti dávno věděl, což vyplývá i z textu žaloby. Konstatovala, že oprávněné úřední osoby magistrátu jsou uvedeny na deskách správního spisu, jedná se o záznam o pověření těchto osob ve smyslu správního řádu, ve kterém je mimo jiných uvedena Ing. M. Š. M., tudíž byla oprávněnou úřední osobou. Pověřená pracovnice žalovaného dále poukázala na odborné vyjádření Českého metrologického institutu, které reaguje na námitky týkající se možných chyb měření. Uzavřela, že správní řízení nebylo stíženo žádnou vadou, žalovaný se vypořádal se všemi odvolacími námitkami, byl spolehlivě zjištěn skutkový stav a učiněny odpovídající právní závěry.
14. Soud při jednání v souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) provedl na návrh žalobce dokazování listinami, a to rozhodnutím magistrátu ze dne 20. 4. 2018, č. j. MDC/41728/2018, printscreenem obrazovky na straně 9 žaloby (č. l. 6), mapou z místa měření (č. l. 19) a fotografií z místa měření (č. l. 18, resp. č. l. 35). Soud dále provedl v intencích § 52 odst. 1 s. ř. s. z vlastní iniciativy dokazování listinami, a to printscreenem výhledu z místa odpovídajícího příloze žaloby založené na č. l. 18 proti směru jízdy žalobce (č. l. 36), printscreenem výhledu z místa odpovídajícího příloze žaloby založené na č. l. 18 ve směru jízdy žalobce (č. l. 37), printscreenem mapy části obce Františkov nad Ploučnicí (č. l. 38) a printscreenem mapy zachycující území obce Františkov nad Ploučnicí (č. l. 39).

Posouzení věci soudem

15. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
16. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po uskutečněném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný nijak nevyjádřil k jeho argumentaci zdůvodňující podjatost, k souvisejícím důkazním návrhům a k nutnosti vyřízení této námítky nadřízeným orgánem, nevypověděl odvolací námitku zpochybňující tvrzení, že při jakékoli vadě měření ke změření rychlosti rychloměrem vůbec nedojde, a nereagoval na námitku, že opakování námítky měření neoprávněnou osobou není obstrukcí, ale důkazem toho, že tento postup je častý. Soud prostudoval odůvodnění napadeného rozhodnutí a namítanou nepřezkoumatelnost neshledal. Problematikou podjatosti úředních osob se žalovaný zabýval na straně 6 napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné konstatoval, že Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

námítka nebyla podána bezodkladně a pochybnost o nepodjatosti byla pro nedostatečné zdůvodnění naprosto nepostačující. Na námitku zpochybňující tvrzení, že při jakékoli vadě měření ke změření rychlosti rychloměrem vůbec nedojde, reagoval žalovaný na straně 5 napadeného rozhodnutí, kde citoval z vyjádření Českého metrologického institutu, podle kterého laserový rychloměr buď nenaměří nic, nebo naměří správnou hodnotu rychlosti. Žalobci lze částečně přisvědčit v tom, že žalovaný výslovně neodpověděl na námitku, že opakovanost námítky měření neoprávněnou osobou není obstrukcí, ale důkazem toho, že tento postup je častý. Žalovaný se však zcela dostatečně zabýval otázkou, kdo prováděl měření v případě žalobce, a shledal, že se jednalo o policistu (srov. stranu 4 napadeného rozhodnutí). Tím byla podle názoru soudu implicitně vypořádána i žalobcova argumentace zpochybňující obstrukční charakter námítky měření neoprávněnou osobou, neboť tato žalobcova argumentace se stala bezpředmětnou. Soud dále připomíná, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100). Těmto povinnostem žalovaný plně dostál, a proto soud shledal napadené rozhodnutí přezkoumatelným.

18. Poté se soud zaměřil na žalobní argumentaci zpochybňující vypořádání námítky podjatosti všech úředních osob správních orgánů obou stupňů. Soud připomíná, že žalobce podal dne 10. 5. 2018 blanketní odvolání. Magistrát jej přípisem ze dne 11. 5. 2018 vyzval k doplnění odvolání ve lhůtě pěti dnů od doručení výzvy (žalobci doručena dne 14. 5. 2018, jeho tehdejšímu zmocněnci Ing. M. J. dne 21. 5. 2018), lhůta k doplnění odvolání tak uplynula v pondělí 28. 5. 2018. Žalobce své odvolání doplnil podáním ze dne 28. 6. 2018, v němž uplatnil konkrétní odvolací důvody včetně námítky podjatosti všech zaměstnanců správních orgánů obou stupňů včetně starosty (myšlen patrně primátor statutárního města Děčína, pozn. soudu) a hejtmana. Žalobce v této námitce podjatosti uvedl, že „... se dnešního dne dozvěděl od svého zmocněnce, že panuje vážná pochybnost o nepodjatosti těchto osob, protože podle všeho jsou úředníci rozhodující o přestupcích finančně i jinak motivováni k tomu, aby rozhodovali v neprospěch obviněných. ... Pochybnosti zakládají informace uvedené na www.30kmh.cz, jakož i skutečnost, že dosud žádný úřad nebyl ochoten předložit důkazy o tom, že takový systém odměňování (ne)existuje, ačkoliv o to byly mj. také zmocněncem odvolatele v desítkách případů žádány.“
19. Obdobnou skutkovou a právní otázku řešil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 444/2019-38, ve kterém vyslovil: „Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že povinnost rozhodnout o námitce podjatosti usnesením představeného úřední osoby ve smyslu § 14 odst. 2 správního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2018, se vztahuje jen na případy jejího včasného uplatnění (srov. rozsudky ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 89/2010-152, a ze dne 6. 9. 2017, č. j. 10 As 68/2017-32), neboť podle věty druhé tohoto usnesení k námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. Z uvedené formulace námítky podjatosti je zřejmé, že zmocněnec, který byl za stěžovatele oprávněn jednat a rovněž vznést námitku podjatosti, o jejím tvrzeném důvodu věděl již před doplněním odvolání, nepochybně již v době podání odvolání, neboť podle stěžovatele měl disponovat dlouhodobými poznatky o finanční motivaci úředníků rozhodujících o odvoláních v přestupkových věcech k jejich zamítání. Rovněž bylo stěžovateli i jeho zmocněnci známo, že o odvolání bude rozhodovat žalovaný.“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Tvrzený důvod podjatosti se navíc netýkal konkrétní oprávněné úřední osoby, ale všech zaměstnanců žalovaného zabývajících se agendou přestupků, takže nebylo třeba vyčkávat na informaci o úředníku, jemuž bude přidělena věc k vyřízení. Přesto stěžovatel neuplatnil námitku podjatosti v odvolání, nýbrž až téměř o měsíc později v jeho doplnění. Žalovaný tedy nepochybil, když se otázkou nepodjatosti jeho zaměstnanců zabýval až v žalobou napadeném rozhodnutí, neboť s ohledem na opožděnost námitky podjatosti nebyly dány důvody pro její projednání postupem podle § 14 odst. 2 správního řádu, ve znění účinném do konce roku 2018 (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 As 319/2017-37, a ze dne 24. 4. 2020, č. j. 4 As 481/2019-21).“

20. V rozsudku ze dne 22. 9. 2020, č. j. 10 As 94/2020-36, pak Nejvyšší správní soud k obdobné skutkové a právní situaci uvedl, že „[s]těžovatel vznesl námitku podjatosti až v doplnění odvolání, a to více než měsíc poté, co uplynula lhůta pro doplnění odvolání stanovená žalovaným. Uvedl, že se právě v den doplnění odvolání dozvěděl „z důvěryhodného zdroje“, že zaměstnanci žalovaného jsou finančně motivováni (vyšším platem či odměnami) k tomu, aby zamítali odvolání proti rozhodnutím o přestupcích dle zákona o silničním provozu. Stěžovatelem uplatněná námitka byla přitom zcela obecná. Stěžovatel nijak nerozvedl, za jakých okolností se o tomto systému odměňování dozvěděl, proč se to dozvěděl právě až v den doplnění odvolání, ani částečně neupřesnil, z čeho dovozoval, že jsou zaměstnanci žalovaného tímto způsobem finančně motivováni. O tom, že o odvolání proti rozhodnutí o přestupku bude rozhodovat právě žalovaný, resp. jeho zaměstnanci, přitom musel stěžovatel, případně jeho zmocněnec, vědět již v době vydání rozhodnutí městského úřadu. Za výše popsané situace tedy stěžovateli nic nebránilo uplatnit tuto námitku již při podání odvolání (srov. skutkově takřka totožnou věc, zastupovanou stejným advokátem, řešenou rozsudkem NSS ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 444/2019-38, bod 24).“
21. S citovanými závěry Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje a konstatuje, že obdobná situace nastala i v případě žalobce, který uplatnil námitku podjatosti až v doplnění odvolání podaném jeden měsíc po uplynutí lhůty k doplnění odvolání stanovené magistrátem a více než měsíc a půl po podání odvolání. Žalobce nijak nevysvětlil, proč se údajně podjatosti dozvěděl až v den doplnění odvolání. Z výše uvedené formulace námitky podjatosti je přitom zřejmé, že zmocněnec, který byl za žalobce oprávněn jednat a rovněž vznést námitku podjatosti, o jejím tvrzeném důvodu věděl již před doplněním odvolání, nepochybně již v době podání odvolání, neboť podle žalobce byly správní orgány v desítkách případů žádány o předložení důkazů o (ne)existenci systému odměňování motivujícího k rozhodování v neprospěch obviněných z přestupků a na těchto žádostech se podílel i zmocněnec žalobce. Rovněž bylo žalobci i jeho zmocněnci známo, že o odvolání bude rozhodovat žalovaný. Tvrzený důvod podjatosti se navíc netýkal konkrétní oprávněné úřední osoby, ale všech zaměstnanců správních orgánů obou stupňů zabývajících se agendou přestupků, takže nebylo třeba vyčkávat na informaci o úředníku, jemuž bude přidělena věc k vyřízení. Přesto žalobce neuplatnil námitku podjatosti v odvolání, nýbrž až o měsíc a půl později v jeho doplnění. Soud proto ve shodě se žalovaným dospěl k závěru, že žalobce neuplatnil námitku podjatosti bez zbytečného odkladu, ačkoli o tvrzeném důvodu vyloučení věděl, tudíž se k této námitce v souladu s § 14 odst. 2 větou druhou správního řádu ve znění účinném do 31. 10. 2018 (resp. v souladu s § 14 odst. 3 větou druhou správního řádu ve znění účinném od 1. 11. 2018) nepřihlíží. Žalovaný tedy nepochybil, když se otázkou tvrzené podjatosti svých zaměstnanců i zaměstnanců magistrátu, primátora a hejtmána zabýval až v žalobou napadeném

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí, neboť s ohledem na opožděnost námítky podjatosti nebyly dány důvody pro její projednání služebně nadřízeným orgánem.

22. S ohledem na zjištěnou opožděnost námítky podjatosti považuje soud za bezpředmětnou žalobcovu polemiku s názorem správních orgánů, že jeho jednání bylo motivováno snahou vytvářet průtahy v řízení, i jeho poznámku, že žalovaný nepopřel, že své úředníky odměňuje podle toho, jak rozhodují. Stejně tak jsou bezpředmětné žalobcovy odkazy na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, č. j. 7 As 281/2016-26, a ze dne 13. 2. 2015, č. j. 7 As 158/2014-30, v nichž byly řešeny skutkově a právně odlišné případy řádně (včas) uplatněných námitek podjatosti.
23. Soud zdůrazňuje, že žalobcovo tvrzení obsažené v doplnění odvolání neobsahuje sebemenší indicii, z níž by bylo možné reálně usuzovat na finanční zainteresovanost úředníků žalovaného na zamítnutí odvolání v posuzované věci, resp. na existenci motivace úředníků k rozhodování v neprospěch obviněných z přestupků. Nevedení dokazování v tomto směru v jiných případech pak podle názoru soudu nesvědčí o reálnosti takové obavy, nýbrž spíše o tom, že ji žalovaný i v minulosti považoval za spekulativní a neopřenou o žádné konkrétní poznatky (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 444/2019-38).
24. Podle názoru zdejšího soudu přitom bylo rozumné očekávat, že měl-li zmocněnec žalobce nějaké poznatky naznačující existenci zájmu na určitém výsledku řízení buď přímo ve vztahu k příslušným zaměstnancům žalovaného, nebo alespoň úředníkům krajských úřadů rozhodujícím o odvoláních v přestupkových věcech, byl by schopen je přinejmenším konkretizovat. Při naprosté absenci indicií svědčících o reálnosti obavy vyjádřené v námitce podjatosti tak žalovaný nemusel provádět žádné dokazování za účelem vyvrácení tvrzení o finanční motivaci úředních osob k rozhodování v neprospěch obviněných z přestupků. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 9. 2020, č. j. 10 As 94/2020-36, „[z] toho, že součástí platu zaměstnanců žalovaného je nenároková složka, její výše se může pohybovat a může se lišit např. s výkonností těchto zaměstnanců (bez jakékoliv indicie o existenci systému cílových odměn, jako ve věci 1 Afs 363/2018, KV2 Audio International), nelze dovodit podjatost v rozsahu, kterou namítá stěžovatel. Jinak řečeno, pouze z toho, že (hypoteticky) může existovat korelace mezi počtem vydaných (třebas i zamítavých) rozhodnutí o odvolání a odměnou zaměstnance, nelze dovodit, že by u žalovaného existoval systém cílových odměn podobný jako v případě citované praxe GŘŘ.“ Žalobcem navrhované dokazování vztahující se k námitce podjatosti proto podle názoru zdejšího soudu bylo nadbytečné. Chtěl-li žalobce dosáhnout řádného projednání své námítky podjatosti, včetně provedení dokazování, měl ji upřesnit tak, aby bylo jasné, na základě jakých konkrétních skutečností nabyt pochybnosti o nepodjatosti příslušných zaměstnanců žalovaného, resp. magistrátu. V případě, kdy účastník řízení neodůvodní podání námítky podjatosti tak, aby se jeho obavy jevily správnímu orgánu alespoň jako pravděpodobné, nemusí správní orgán návrhu na provedení důkazu vyhovět a takové dokazování provést (srov. výše citované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 444/2019-38, a ze dne 22. 9. 2020, č. j. 10 As 94/2020-36). Přesně taková situace nastala i v projednávané věci, a proto zdejší soud uzavírá, že žalovaný nijak nepochybil, pokud nevyhověl žalobcovu návrhu na provedení dokazování (spočívajícího v provedení analýzy rozhodovací praxe zaměstnanců a jejich odměňování).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

25. K námitce žalobce, že jej měl žalovaný vyzvat k opravě podání v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu, měl-li dojem, že námitka podjatosti nesměřovala proti konkrétním osobám, soud podotýká, že okruh potenciálně podjatých úředních osob byl v žalobcem vznesené námitce podjatosti vymezen dostatečně, a proto nebylo namístě žalobce vyzývat postupem podle § 37 odst. 3 správního řádu k tomu, aby odstraňoval jakékoli nedostatky námitky podjatosti.
26. Dále se soud zaměřil na námitku nedostatečně přesného vymezení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí magistrátu. Soud připomíná, že v rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Přitom je třeba vycházet z výrokové části rozhodnutí, která jediná je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení, a jako taková jen ona může nabýt právní moci. Toliko z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena. Pouze porovnáním výroků lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.
27. V nyní projednávané věci je ve výroku rozhodnutí magistrátu skutek spáchaný žalobcem specifikován následovně: „... dne 21. 09. 2017 v 16:49 hodin na silnici č. 2/262 v obci Františkov nad Ploučnicí jako řidič motorového vozidla tovární značky Citroën, registrační značky x jedoucí ve směru na Benešov nad Ploučnicí v rozporu s § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 24 km/h [skutečně naměřená rychlost 77 km/h; po odečtení tolerance měřicího zařízení stanovena na 74 km/h ...“ Z výroku prvostupňového rozhodnutí tedy lze zjistit dostatečně přesné vymezení místa spáchání přestupku, který byl lokalizován územím obce a označením pozemní komunikace s rychlostním omezením 50 km/h, a byl vymezen též přesným časem přestupku určeným na minuty, což spolu s konkretizací skutkové podstaty přestupku identifikuje protiprávní jednání tak, aby bylo možné vyloučit jeho záměnu s jiným (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39). Zdejší soud dodává, že přesné místo změření rychlosti žalobce je zjistitelné z GPS souřadnic uvedených ve výstupu z rychloměru ze dne 21. 9. 2017 obsaženém ve správním spisu. Ostatně žalobce sám toto místo přesně identifikoval a projektoval do situační mapky a fotografie z místa měření vytvořených pomocí portálu www.mapy.cz, které předložil soudu jako důkaz.
28. S argumentací žalobce, že rychlost jeho vozu byla změřena v nezastavěné části obce ve smyslu § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu, a tudíž v tomto úseku neplatil rychlostní limit 50 km/h pro území obce, se soud neztotožnil. Soud je přesvědčen, že zákonodárce nezamýšlel omezit rychlost v obcích na 50 km/h z důvodu bezpečnosti především chodců a dalších účastníků silničního provozu toliko výhradně v úsecích pozemních komunikací, které bezprostředně sousedí se zástavbou. Takový výklad předmětných ustanovení zákona o silničním provozu by vedl k aprobování stylu jízdy „brzda plyn“ v závislosti na zástavbě v okolí silniční komunikace v obci. Prosazení předestřené výkladu ustanovení limitujících rychlost jízdy podle zákona o silničním provozu by mělo za následek mnohem rizikovější a daleko hůře předvídatelné chování řidičů motorových vozidel na pozemních komunikacích v obcích s ohledem na skutečnost, že by si každý řidič musel sám vyložit, co Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

je zastavěnou částí obce s ohledem na své osobní představy (např. jaké stavby tvoří zastavěnou část obce, jak blízko pozemní komunikace se musí nacházet apod.). Nadto je i z žalobcem předložených situačních map zjevné, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v zastavěném úseku obce, a to konkrétně ve Františkově nad Ploučnicí u domu č. p. 48.

29. Tento závěr potvrdilo i soudem provedené dokazování, ze kterého vyplynulo, že žalobce spáchal předmětný přestupek na území obce (srov. printscreen mapy části obce Františkov nad Ploučnicí založený na č. l. 38 soudního spisu a printscreen mapy zachycující území obce Františkov nad Ploučnicí založený č. l. 39 soudního spisu), přičemž v okamžiku změření rychlosti 77 km/h (resp. po odečtení odchylky 74 km/h) se nacházel v blízkosti zástavby. Žalobce sice k žalobě přiložil fotografii z místa měření, která je ve skutečnosti printscreenem výhledu z místa, ve kterém se nacházelo žalobcovo vozidlo v okamžiku změření rychlosti 77 km/h (resp. po odečtení odchylky 74 km/h), pořízeným z www.mapy.cz (viz č. l. 18 a č. l. 35 soudního spisu – černobílá a barevná verze), nicméně jedná se o pohled proti směru jízdy žalobce, kterým se tento účelově pokusil vytvořit dojem, že byl změřen mimo zastavěné území obce. Soud pro srovnání pořídil printscreen výhledu ze stejného místa rovněž proti směru jízdy žalobce (srov. č. l. 36 soudního spisu), který plně odpovídá tomu, co předložil žalobce, a dále soud pořídil printscreen výhledu z daného místa ve směru jízdy žalobce (viz č. l. 37 soudního spisu), na kterém je jednoznačně vidět, že se žalobce nacházel v bezprostřední blízkosti budov, tj. v zastavěném území obce. Předmětná námitka je proto zcela nedůvodná.
30. Žalobcovu argumentaci, že spodní hranice skutkové podstaty přestupku byla překročena jen o 4 km/h, považuje soud za zkreslující, neboť podstatné je to, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci (50 km/h) o 24 km/h, nikoli o „pouhé“ 4 km/h. Skutečnost, že tímto svým protiprávním jednáním žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu (a nikoli bodu 4 téhož ustanovení) je z hlediska žalobcem přednesených námitek zpochybňujících místo měření zcela bezpředmětná.
31. Následně se soud zabýval námitkami upozorňujícími na vady měření a efekt skluzu. Soud zdůrazňuje, že magistrát si pro informované posouzení otázky, zda měření rychlosti vozidla proběhlo bez vad a naměřená hodnota byla hodnověrná, nechal zpracovat odborné vyjádření Českého metrologického institutu ze dne 2. 2. 2018. Toto odborné vyjádření se zabývalo jak obecným mechanismem fungování použitého rychloměru LaserCam 4 s ohledem na detekci chyb měření, tak konkrétním měřením rychlosti v případě žalobce, a to se závěrem, že použitý rychloměr LaserCam 4 je vybaven vnitřními mechanismy a algoritmy zajišťujícími detekci chyb měření a v případě, že by měření rychlosti bylo provedeno vadným způsobem, dotčený rychloměr by žádnou naměřenou hodnotu rychlosti na displeji neukázal. Předmětné odborné vyjádření uzavřelo, že v daném případě měření proběhlo správně a že žalobcem předložené dřívější vyjádření Českého metrologického institutu, které zpochybňovalo kvalitu měření některými rychloměry, se vztahovalo k jinému případu a nemá obecnou aplikovatelnost pro všechny rychloměry. Soud má za to, že odborné vyjádření Českého metrologického institutu ze dne 2. 2. 2018, které reaguje přímo na žalobcův případ i na dřívější odborné vyjádření, je věrohodné, řádně odůvodněné a poskytuje dostatečnou oporu pro závěry správních orgánů o správnosti provedeného měření. Soud proto nesdílí názor žalobce o potřebnosti dalšího dokazování znaleckým posudkem či vyšetřovacím pokusem. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

32. Soud nepřisvědčil žalobní námitce, že naměřená rychlost byla ovlivněna efektem skluzu. S touto námitkou se již dostatečně a přesvědčivě vypořádali magistrát a žalovaný, když si ve správním řízení zajistili odborné vyjádření Českého metrologického institutu ze dne 2. 2. 2018. Tímto odborným vyjádřením Český metrologický institut aproboval konkrétní měření provedené v případě žalobce s tím, že k žádné vadě měření nedošlo. Soud považuje uvedené odborné vyjádření Českého metrologického institutu za úplné a přesvědčivé a neshledal rozumný důvod pro pochybnosti o naměřené hodnotě rychlosti, a to ani s ohledem na předcházející vyjádření Českého metrologického institutu ze dne 27. 11. 2015, které ve správním řízení doložil žalobce, neboť v odborném vyjádření ze dne 2. 2. 2018 bylo výslovně uvedeno, že vyjádření doložené žalobcem (zpochybňující měřicí vlastnosti rychloměru) nemá obecnou platnost a jeho závěry byly vytrženy z kontextu jiného případu. V projednávané věci bylo měření provedeno pomocí rychloměru s platným ověřovacím listem policistou proškoleným k jeho obsluze. Soud dodává, že žalobce v dané věci zpochybňuje správnost záznamu pořízeného zmíněným rychloměrem toliko hypotetickými a spekulativními tvrzeními. Ve správním řízení bylo snímkem z rychloměru prokázáno, že vozidlo bylo měřeno přibližně v přímém směru, nikoli v zatáčce, a proto by k efektu skluzu nemělo dojít. K obdobným závěrům dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 3. 2021, č. j. 7 As 342/2019-38. Z výše citovaného odborného vyjádření Českého metrologického institutu ze dne 2. 2. 2018 současně plyne, že měření rychlosti bylo provedeno v povolené vzdálenosti 198,8 metru a není možné, aby měření rychlosti bylo ovlivněno efektem skluzu.
33. Tvrdí-li žalobce, že při druhém měření rychlosti provedeném pět sekund po prvním mu byla naměřena rychlost 53 km/h, přičemž neměl důvod snižovat svou rychlost po výjezdu ze zatáčky, neboť policisté byli velmi dobře schováni, takže nešli vidět, soud konstatuje, že se jedná o ničím nepodložené ryze účelové tvrzení motivované snahou zpětně se vyvinut z protiprávního jednání, jehož se žalobce prokazatelně dopustil. Soud nepřisvědčil žalobcovu názoru o existenci pochybností o měření rychlosti a naopak shledal, že správní orgány si opatřily dostatek podkladů, z nichž jednoznačně plyne, že měření bylo provedeno řádně a naměřená hodnota rychlosti je správná (srov. oznámení přestupku, ověřovací list rychloměru, záznam o přestupku ze dne 22. 9. 2017 obsahující výstup z rychloměru včetně fotografií, videozáznam, potvrzení o proškolení obsluhy měřicího zařízení a odborné vyjádření Českého metrologického institutu ze dne 2. 2. 2018). Další dokazování proto nebylo třeba, neboť skutkový stav byl zjištěn zcela dostatečně a v souladu s § 3 správního řádu.
34. Dále se soud zabýval souborem žalobních námitek týkajících se tvrzení žalobce, že operátorem rychloměru byla třetí osoba v reflexní vestě, která na sobě neměla policejní stejnokroj, přičemž magistrát k návrhu žalobce neprovedl výslech dotčených policistů, nýbrž si pouze obstaral písemné vyjádření Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru služby dopravní policie, ze dne 22. 12. 2017. Soud k tomuto sděluje, že při posuzování případu musel magistrát rovněž zkoumat věrohodnost tvrzení žalobce, přičemž žalobce svá tvrzení ve správním řízení nikterak nedoložil (např. fotografií z mobilního telefonu z místa přestupku), tudíž nebylo nutné s ohledem na zásadu procesní ekonomie předvolávat k výslechu dotčené policisty, ale plně postačilo vyjádření Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru služby dopravní policie, ze dne 22. 12. 2017. Soud zdůrazňuje, že zmíněné vyjádření není úředním záznamem o podání vysvětlení, a proto představuje přípustný důkazní prostředek

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(srov. § 137 odst. 4 správního řádu *a contrario*), jímž byla dostatečně vyvrácena žalobcova ničím nepodložená argumentace o třetí osobě v reflexní vestě bez policejního stejnokroje.

35. Namítá-li žalobce, že se magistrát nijak nevypořádal s důkazním návrhem na výslech policistů ohledně osoby, která prováděla měření, soud připomíná, že správní řízení v prvním stupni a odvolací řízení tvoří dohromady jeden celek, a proto je odvolací orgán oprávněn (a povinen) napravit případné nedostatky rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a řízení, které mu předcházelo. V daném případě se žalovaný na straně 4 napadeného rozhodnutí předmětným důkazním návrhem zabýval, čímž napravil žalobcem tvrzené pochybení magistrátu. Soud tedy nepřisvědčil ani žalobní námitce poukazující na údajné porušení ústavního práva žalobce plynoucího z čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a nezjistil ani jiné zkrácení na procesních právech žalobce.
36. Žalobcem zmiňované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009-129, a ze dne 5. 10. 2010, č. j. 7 As 31/2010-94, považuje zdejší soud pro projednávanou věc za nepřiléhavé, neboť nosná argumentace správních orgánů nebyla založena na užití skutečností jim známých z úřední činnosti. Pokud žalovaný uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že námitku provádění měření neoprávněnou osobou vznesli i jiní obvinění v jiných řízeních, z čehož dovodil obstrukční charakter předmětné námítky, soud poznamenává, že šlo toliko o podpůrnou argumentaci navazující na věcné vypořádání této námítky. V daném postupu žalovaného proto soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.
37. Soud se dále zabýval námitkou, že rozhodnutí magistrátu zaslané do datové schránky podepsala uznávaným elektronickým podpisem Ing. M. Š. M., a nikoli oprávněná úřední osoba Ing. J. B., případně jeho vedoucí JUDr. O. T.
38. Podle § 15 odst. 2 správního řádu platí, že „[ú]kony správního orgánu v řízení provádějí úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu (dále jen „oprávněné úřední osoby“).“
39. Soud připomíná, že v rozhodnutí magistrátu ze dne 20. 4. 2018, založeném ve správním spisu, je v záhlaví uvedeno „vyřizuje Ing. B. J.“, v podpisové doložce je uvedeno „JUDr. O. T., vedoucí odboru správních činností a obecní živnostenský úřad“ a následuje razítko „Z pověření Ing. M. Š. M.“. Tomu pak odpovídá i žalobcem předložený printscreen zmíněného rozhodnutí magistrátu, založený na čl. 1. 6 soudního spisu, jímž soud provedl při jednání důkaz a podle kterého předmětné rozhodnutí elektronicky podepsala Ing. M. Š. M. Soud k tomu doplňuje, že na deskách správního spisu magistrátu jsou jako oprávněné úřední osoby označeni J. B. a Ing. M. Š. M. Z uvedeného je podle názoru soudu zjevné, že Ing. M. Š. M. a Ing. J. B. byli oprávněnými úředními osobami, které mohly v předmětném správním řízení činit úkony ve smyslu § 15 odst. 2 správního řádu. Počet oprávněných úředních osob pro určité řízení přitom podle názoru soudu není nikterak omezen.
40. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 11. 2016, č. j. 7 As 158/2016-69, „[n]ení v rozporu s § 15 správního řádu, pokud určená oprávněná úřední osoba s účastníkem projedná správní věc a vyhotoví o ní správní rozhodnutí, které nakonec podepíše vedoucí správního orgánu, tedy osoba s vrcholnou odpovědností za jeho chod. Nejedná se totiž o rozhodnutí úředních osob, nýbrž o rozhodnutí správního orgánu a záleží na něm, jaké Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

organizační opatření v tomto směru učiní.“ S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že podle obsahu spisu byla Ing. M. Š. M. pověřena k tomu, aby rozhodnutí magistrátu podepsala v zastoupení vedoucího odboru JUDr. O. T., tudíž skutečnost, že toto rozhodnutí podepsala, nemůže mít žádný vliv na jeho zákonnost, a tím méně pak na zákonnost napadeného rozhodnutí.

41. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné (tudíž přezkoumatelné) i zákonné. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. K nesouhlasu žalobce se zveřejněním osobních údajů jeho a jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu zdejší soud uvádí, že uvedený požadavek jde nad rámec žalobních bodů, a tedy i mimo přezkumnou činnost soudu. Sám žalobce ostatně v žalobě podotkl, že se nejedná o žalobní námitku.
43. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústí nad Labem 21. dubna 2021

14

41 A 14/2019

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)